

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

0P

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

I detta nummer:

400 miljoner....

Intervju med Algot Wickberg, Göteborgs nye barnavårdsdirektör.

Sigurd Möhlenbrock: Biblioteken och ungdomen.

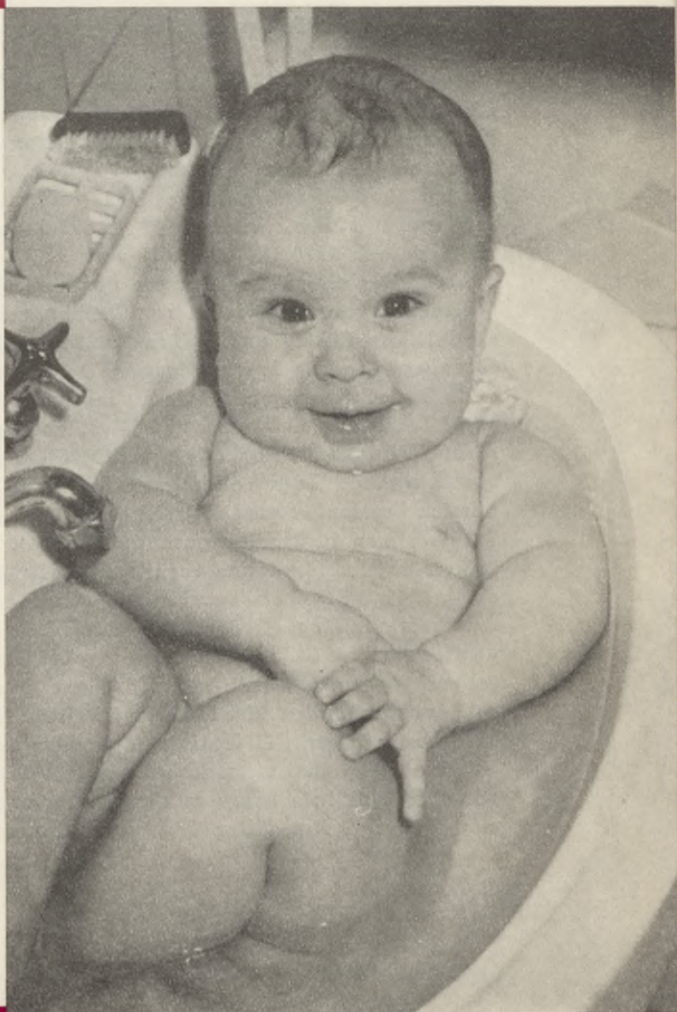
Är det svårt att vara annorlunda?

Sven Essle skriver om arbetet i Burås ungdomsråd.

DX på programspalten.

Om "författaren som ungdomens försvarsadvokat."

Från föreningar och fritidsverksamhet, ungdomsdelegation och ungdomsbyrå.

Nr. 1

FEBRUARI 1958

ARGANG 7

UTGIVEN AV:
BARNAVÅRDSNÄMNDENS
UNGDOMSDELEGATION

PRIS 75 ÖRE

400 miljoner

Tänk om alla ogifta löntagare i vårt land sparade 10 % av lönen: Det skulle för närvarande innebära ett årligt sparande om cirka 400 miljoner kronor

Och pengar behövs. Inom praktiskt taget alla områden föreligger betydande investeringsbehov. Vi behöver flera bostäder, bättre vägar, flera kraftverk, sjukhus, skolor och en massa andra saker. Om detta skall kunna tillgodoses måste sparandet ökas. Det är mot denna bakgrund som man nu — naturligt nog — bl. a. vänder sig till de uppväxande skarorna av ungdomar och försöker intressera dem för lönsparande.

Vem är det som står bakom den nyligen startade kampanjen för ökat sparande? Staten är representerad, ävensom arbetsmarknadens parter, folkrörelserna och bankerna. Med tanke på de ökande ungdomskullarna synes det riktigt att man vänt sig till ungdomen. År 1950 hade vi 875.000 ungdomar i åldern 15—25 år. År 1965 har skaran ökat till icke mindre än 1,2 miljoner. Samtidigt ökar inkomsterna. Om vi fortfarande håller oss till de 10 % av lönen skulle sparandet år 1965 uppgå till 500 miljoner och 1970 till 600 miljoner.

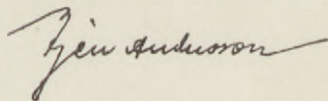
Det gäller att påvisa för våra ungdomar att det lönar sig med lönsparande. Betydelsen av arrangemanget rent samhällsekonomiskt kanske inte alltid är så lätt att förklara för de unga. Våra kunskaper i ämnet inom hem, ungdomsarbete och föreningar är inte överväldigande. De får snarare betecknas som bristfälliga.

Då är det säkerligen lättare att motivera lönsparandet med de förmåner det innebär i framtiden för spararna själva, exempelvis vid giftermålet, att ha en sparad slant på banken. Frågan är emellertid om argumenten kommer att räcka inför en blankskinande "båge" eller en lockande TV-apparat med avbetalningsköp och ekonomisk bundenhet som följeslagare.

Visserligen lockar lönsparandet med ett extra lotteri, väl medvetet om svenska folkets böjelse för denna vara, men i alla fall . . .? Man ställer sig onekligen synnerligen frågande om resultatet kommer att motsvara förväntningarna. Skepticismen sammanhänger i första hand med de dåliga föregångsexempel, som vår tids ungdom har att följa i mångt och mycket. Konststycket att få ungdomen till att älska grov råglimpa, när man själv föredrar gräddtårta är knappast lätt att lära ut.

De vuxnas dåliga föredöme är inte enbart begränsat till sparandet. Andra dystra områden existerar, i första hand kanske det förnedrande fylleriet.

Vår obenägenhet att vilja erkänna var felet ligger, att bearbeta olaterna, att veta om dem men inte bearbeta dem är en synnerligen besvärande omständighet hos många vuxna. Det gäller även vårt ekonomiska tänkande och handlande.

Omslagsbilden

talar till oss: Här har Ni mej, frisk och fräsch och färsk. Vad tänker Ni göra med mej? Jag har anlag och ambitioner. Jag har glädje i följetåg. Men jag kräver likt blomman en god jordmån att växa upp i! Då kan jag utvecklas och förverkliga alla de drömmar som föräldrar, släkt, vänner och samhället har drömt.

Jag är framtiden!

(Foto: Döbeln senior. Aktör: Döbeln junior.)

Lyckans minut

Erik Lindorm

Är det sant att jag håller ett barn på min arm
och ser mig själv i dess blick,
att fjärdarna gnistra och jorden är varm
och himmelen utan en prick?

Vad är det för tid, vad är det för år,
vem är jag, vad bär jag för namn?
Du skrattande knyte med solblekt hår,
hur fick jag dig i min famn?

Jag lever, jag lever! På jorden jag står.
Var har jag varit förut?
Jag väntade visst millioner år
på denna enda minut.

ÄR DET SVÅRT ATT VARA ANNORLUNDA?

Om detta skriver en ung göteborgsflicka, Britt Spjelkavik, journalistvolontär med intresse för ungdomsfrågor. Illustrationen är av Karin Järup, en dam med starka konstnärliga ambitioner, utbildad på Slöjdföreningens skola och för närvarande på Konstakademien i Köpenhamn som elev.

Ensam sitter hon vid ett bord längst bort i skolans matsal. Kurar ihop sig en aning, sneglar litet omkring sig, men sitter för det mesta och stirrar ner i sin tallrik. Lyssnar girigt till samtalen runt omkring. De höga rösterna och gälla skratten skär henne i öronen. Ingen sätter sig vid hennes bord, och inte heller vågar hon be någon.

Snart skall de försvinna ut på skolgården. Vandra i klungor fram och åter. I grupper skall de stå och prata om lördagskvällar, om pojkar och läxor. Ensam skall hon komma ut och gå förbi dem. Då skall de vända en aning på huvudena och fnissa åt henne. Hon, som är annorlunda. Hon, som inte är lik de andra. Ingen skall be henne följa med och köpa munkar. Ingen skall fråga henne om läxan. Hon försöker alltid hitta en plats där hon inte syns så väl. Där hon liksom försvinner i mängden. Slå upp en bok och läsa på läxan, som hon kan utantill nu. Läsa så att det inte syns att man är ensam.

I klassrummet är det kanske värst. När hon får en fråga, vet hon, att hon kommer att rodna, därför att alla ser på henne och väntar på svaret. När hon äntligen lyckas få fram någonting blir det oftast virrigt och fel. Skrattsalvorna brakar lös omkring henne. Då sjunker hon ner mot bänkfacket och vill gömma sitt röda ansikte. Det är inget direkt fel på hennes kläder, praktiska och bra saker, men de skiljer sig i alla fall mycket från kamraternas. Britta är annorlunda och hon blev utesluten.

Hon finns överallt, i alla skolor, i var-

je klass. Ingen vill ha henne med i gänget och ingen vågar heller ta henne med av rädsla för att själv bli uteslutna. "Gängmentaliteten" är så oerhört markant just nu och i varje gäng är det alltid någon, som är mer försigkommen än de andra och således tar ledningen. Ingen vågar säga emot den som bestämmer, det behövs så litet för att bli utfrusen.

Ungdomar har så lätt för att klassa, så lätt för att sätta en stämpel på andra. Det är inte mycket, som behövs för att man skall bli en särling och kallad konstig.

Klädedräkten och det allmänna uppträdandet är utslagsgivande för samvaron med kamraterna. Det är synd om den, som är olik. Unga människor har lätt för att döma, och döma hårt.

Ungdomar har ett behov av att sluta sig samman och bilda en skyddande mur omkring sig. De döljer sig själva, sitt verkliga jag genom att flyta ihop, att se likadana ut, att göra samma saker. De hopar sig som en skock får, som söker värme hos varandra. De söker tryggheten i gemenskapen och släpper ingen in i kretsen utan noggrann prövning, så att inte hon eller han bryter stilen och kanske splittrar muren.

Men ändå skall de, nästan alla, sitta i klassrummet och tycka synd om Britta, som är annorlunda. Men ingen skall säga något.

Vi alla intervjuar Göteborgs nye barna- vårdsdirektör:

Algot Wickberg

Vi alla har frågat vad jag väntar mig av mitt blivande arbete som barnavårdsdirektör i Göteborg. Under mer än tjugo år har det varit min uppgift att hjälpa sådana barn och ungdomar till rätta, som kommit på kant med samhället. I fortsättningen hoppas jag framsför allt få bidra till att ett så litet antal som möjligt skall behöva skiljas från sina anhöriga och från hemstaden på grund av brott.

Vi alla vill också veta vilka ungdomsproblem, som jag speciellt tycker pockar på uppmärksamhet att lösas i samhället. Svaret torde indirekt kunna utläsas av vad jag svarat på den första frågan: främst ungdomsbrottslighetsproblemet. Nu "löser" man ju tyvärr inte mänskliga problem på samma sätt som t. ex. tekniska frågor. Man måste dock enligt min mening, som situationen och tendensen på detta område är i dag, göra allt för att bromsa upp och om möjligt pressa tillbaka ungdomskriminaliteten. Men det är ett jättarbete som kräver aktiva och helhjärtade insatser av alla goda krafter i samhället. Det räcker inte med att anställa specialister, bygga anstalter och skaffa fram annat, som kan fås för pengar. Det gäller också att få de vuxna medborgarna i gemen att känna och visa ansvar för det uppväxande släktet, t. ex. i fråga om alkoholen. Ungdomsfylleri leder mycket ofta till ungdomskriminalitet. Jag har en stark tilltro till de frivilliga krafternas förmåga att göra positiva insatser på här berörda område.

Barnavårdsdirektör Algot Wickberg är född i Uddevalla 1911. Han avlade folkskollärarexamen i Göteborg 1935 och har senare genomgått ett flertal utbildningskurser i pedagogik och psykologi. Åren 1939—1940 var han föreståndare vid Stockholms stads skol- och yrkeshem Skrubba och tjänstgjorde därefter som avdelningsföreståndare vid Lövsta under dess organisationsperiod 1940—1941 samt som byråinspektör i socialstyrelsen 1941—1943, sista tiden som t. f. skyddshemsinspektör. Sedan 1943 har han varit rektor vid Forsane yrkesskola. På särskilt uppdrag var han chef vid Skarvik—Tallåsens skolhem- och yrkesskola 1938—1939 för att organisera denna anstalt, då den överlogs av staten. Han tjänstgjorde också en tid som t. f. skolbyråchef i socialstyrelsen. Wickberg var tillkallad som expert i den av landshövding Per Nyström ledda ungdomsvårdsskoleutredningen i början av 1950-talet. Han har suttit i styrelsen för Ungdomsvårdsskolornas rektorsförening sedan 1943, de senaste åren som ordförande.

Biblioteken och ungdomen

*Av chefsbibliotekarien vid Dicksonska
folkbiblioteken i Göteborg, Sigurd Möhlenbrock*

De svenska folkbiblioteken har kunnat glädje sig åt en mycket stark anslutning från barn och ungdom upp till femtonårsåldern. De ungdomliga låntagarnas andel i den samlade utlåningsverksamheten uppgår mångenstädes till en tredjedel eller t. o. m. mera. Av de flesta bibliotekari-er betraktas detta tidens tecken som bådande gott för framtiden, då man ju här har att göra med morgondagens vuxna biblioteksbesökare.

Så mycket mera betänkligt är det då att kunna konstatera, att anslutningen från tonåringarna i så stor utsträckning uteblir. Det tycks med andra ord förefinnas ett påtagligt vakuum ifråga om läsintresset hos denna ålderskategori — en brist på intresse för böcker, som för de manliga ungdomarna i bästa fall elimineras i samband med deras militär-tjänstgöring i tjuogaarsaldern, då de militära förbandens bibliotek återknyter kontakten med boken. Orsakerna till detta tämligen plötsliga avbrott i läsvanorna är säkerligen att söka på många områden, inte minst de psykologiska, då ungdomarna i ren protest mot sina avslutade skolstudier avhåller sig från bokläsning.

Men frågan är väl om inte orsakssammanhangen också bör sammanställas med andra erkända linjer i ungdomens beteendemönster, som inte minst i bibliotekskretsar borde studeras ingående. Först och främst gäller det de böcker som bjuds den ungdomlige låntagaren, som lämnat barnbiblioteket bakom sig och blivit berättigad att låna i de vuxnas bibliotek. Den övergången kan för honom eller hen-

ne innebära ett så plötsligt och kraftigt miljöbyte, att man blir rådvill inför alla nya böcker, som med ens står till disposition — en situation alltså där själva mångfalden av böcker kan verka avskräckande från att närmare söka bekanta sig med de individuella böckerna. De försök som gjorts till orientering av de ungdomliga låntagarna genom urvalskataloger över böcker som speciellt skulle lämpa sig för detta åldersklientel, är lovvärda men inte tillräckliga. Ja, jag skulle vilja ifrågasätta, om det verkligen ges ut tillräckligt många böcker av det här slaget. Det borde vara en fråga av intresse inte minst för bokförlagen inför utsikterna att om några få år möta en ansvällning av tonårsklientelet av hittills oprövade mått.

Sedan är det väl också fråga om biblioteken i sin traditionella utformning står rustade att möta tonåringarna på rätt våglängd. Visst har vi fått många nya fint och trivsamt inredda bibliotekslokaler på senare år runt om i landet. Men har man vid utformningen av dessa bibliotek tagit hänsyn till tonåringarnas beteendemönster? Nej. Och helt enkelt beroende på den traditionella tudelningen av bibliotekens verksamhet i barnbibliotek och bibliotek för vuxna. Borde man inte vid planeringen av nya bibliotek beräkna ett visst utrymme för en tonårsavdelning med en mera robust inredning av bänkar och bord, som tål att skjutsas omkring en smula i lokalen? Och varför inte ta fasta på de allmänna intressen, som denna åldersgrupp så demonstrativt uppvisar, exempelvis i fråga om musiken och söka tillgodose dessa intressen i ett

ljudisolerat rum för komprimerad "spising"?

Är det förresten riktigt klokt att stänga biblioteken så tidigt som f. n. sker, d. v. s. vid en tidpunkt när de flesta ungdomar börjar dra sig hemifrån? Skulle det inte vara en vettig investering att hålla biblioteken öppna åtminstone till tiotiden på kvällen?

Men om trots sådana försök att dra ungdomen till biblioteken, denna ungdom ändå skulle lysa med sin frånvaro — i den mån den inte saboterar biblioteksverksamheten i en olyckssalig trotsattityd till den trivsamma, ombonade miljön, borde man väl från bibliotekens sida ändå inte ge tappt. Det gäller dock så stora årskullar unga människor i sin mest påverkbara ålder, för vilka vi blåögda idealister tror att den rätta boken kan vara av — ibland avgörande — betydelse. Och då kommer man in på den gamla tanken att gå utanför bibliotekets väggar i ett försök att möta den presumtive låntagaren, bokläsaren på halva vägen. I detta fall att söka upp ungdomarna i deras egen miljö — klubblokalen, ungdomsgården eller vad den nu må vara. Söka upp dem för att söka orientera om böcker, som borde vara av intresse, inte genom långrandiga föredrag som aldrig skulle få några lyssnare utan genom "boksack", som kan stimulera och reta nyfikenheten. Och så framför allt genom att i denna för ungdomarna hemtama miljö placera väl valda böcker till fri disposition, och inte bara böcker utan också tidskrifter och tidningar.

Allt det här — inredning av tonårsavdelningar i biblioteken, ökat öppethållande, den uppsökande verksamheten — kostar pengar och mycket pengar. Men jag undrar ändå om det inte skulle vara rätt väl använda pengar, där man låter biblioteken och deras böcker ställas till disposition för den förebyggande ungdomsvård, fritidsterapi eller vad vi nu vill kalla den aktivisering av ungdomen, som samhället inte kan vara förutan.

Om det skall kunna realiseras, måste där också till ett inte ringa mått av samarbete mellan biblioteken och de ung-

domsvårdande instanserna. Ett samarbete med utnyttjande av lokaler, personal och böcker på ett sådant sätt, att det blir ekonomiskt möjligt att sätta in boken i ungdomsvården på ett systematiskt och effektivt sätt. Vi rör oss här på ett område inom biblioteksverksamheten, där vi än så länge famlar oss fram, spekulerar i teorier och anammar eller förkastar uppslag och hugskott mera på en höft — ofta med utgångspunkt från ett traditionellt vanetänkande. Men problemen är ju inte endast våra här i Sverige. De finns och har funnits i andra länder. Och vi gjorde klokt i att närmare studera hur man där gått tillväga för att klara situationen. Det är också i högsta grad modernt med experimentverksamhet och varför skulle vi inte kunna söka oss fram utefter olika vägar, pröva och förkasta eller acceptera allt eftersom resultatet av våra försök blir tillförlitliga. Göteborg, som har en redan nu väl utbyggd ungdomsvårdsverksamhet, vore enligt min mening väl lämpad för en sådan försöksverksamhet — ett experiment som också låge helt i linje med de intentioner, som är vägledande för de statliga myndigheternas inställning till problemen.

TILL HINDÅS!

utropar i dagarna idrotts- och ungdomsinstruktören Sannerheim, som har att svara bl. a. för Göteborgs distrikt, när det gäller ungdomsledarutbildning och ungdomsverksamhet i riksidrottsförbundets regi.

Anledningen till utropet är den kurs för ungdomsledare inom idrottsrörelsen i Västsverige, som kommer att hållas på Idrottsgården den 12—13 april. Något färdigt program föreligger ännu inte men kurserna brukar vara speciellt tillrättalagda för dem, som ämnar syssla med klubbarnas ungdomsavdelningar.

Så här kan man också göra

Burås ungdomsråds energiske ordförande, Sven Essle, berättar om ungdomsrådets öden och äventyr.

Vi hade nog något bisarra funderingar om vad som kunde göras när vi körde igång för ett par år sedan i Burås. "Vi i Burås" — det är Gulli, Helge och jag. Vi har också ett samvete, som finnes i ungdomsgården, och som då och då ger oss en körare när vi, efter högt föredöme, ibland sätter oss och betraktar vårt verk och finner det vara ganska goft . . .

Samvetet är även det ett triumvirat och består av Maj-Lis, Lasse och Bengt. De representera erfarenheten och tar stilla och försynt ner rådsordföranden på jorden när han börjar sväva. Lasse har dessutom invigt rådet i den moderna slangen, så jag kremerar numera negerben när jag tänder havannan och Gulli får spader när vi talar om protokoll . . .

För att återgå till inledningen så kom vi hastigt och lustigt ner på jorden efter vårterminens slut det första året, då vi funno, att vi i all vår välmening icke hade den resonans som erfordras bland föreningarna. Vi lärde om och började alltså närmare se på vad som praktiskt kunde utföras för att skapa förtroende.

På så vis kom vi att kopplas in på idrottsföreningarnas problem och därigenom på det kolossala problem som ungdomens rörelsebehov idag har blivit. Bilen har erövrat gatan och hårdexploateringen av tomtmarken har visserligen lämnat kvar gröna lungor — men med staket omkring och små vackra, gröna skyltar med texten "Gräsmattan får ej beträdas". I detta välordnade samhälle har man naturligtvis inte glömt av idrotten och dess behov utan för idrottens skull byggt idrottsplatser — också med staket, t. o. m. höga staket med taggtråd överst. Men de små bollplanerna där både pojkar och flickor kan kicka boll, de saknas ännu, eller äro i varje fall så få till antalet, och med sådan distans emellan dem, att de nästan sakna praktisk betydelse.

Man får inte glömma, att det var bollspelet på gatan förr i världen, som lade grunden till fotbollshuvudstaden Göteborg — och som förhindrade mycket annat i syndväg. Ungdomens rörelsebehov är stort och måste tillfredsställas och en av vägarna är, att ge den många små platser där bollspel kan ske utan risk för trafikolyckor. Detta är många gånger inte lätt när det finns så många, som ha en alltför estetisk syn på samhällsbyggnaden.

I rådet fann vi alltså ganska snart att idrottsföreningarnas problem blev vårt eget. Vårt blev t. o. m. större än föreningarnas därför att vi måste också tänka på den icke idrottsorganiserade ungdomen.

Vi inventerade därför vad som fanns i tomtmark inom distriktet och det är egentligen inte mycket. Johanneberg är hårdexploaterat och dessutom är ju Göteborg byggd på sju kullar varav åtminstone hälften tycks ligga i vårt distrikt. Några platser ha vi dock letat fram och föreslagit Idrottsnämnden att hyfsa till. En ny bollplan blir färdig vid Fredriksdalsgatan någon gång i år och en annan har jämnats till. Idrottsnämnden och dess direktör är förstående — åtminstone ibland — för våra strävanden och vi å vår sida försöker fatta, att det finnes många distrikt i Göteborg, som ofta har ännu större problem, och som tyvärr måste gå före oss.

Vad man dock måste ha klart för sig är, att det bilen tagit ifrån dagens ungdom, måste ersättas. Är det hädiskt att framföra tanken på att bilskattemedel användes för att ge ungdomen något tillbaka?

Ett annat stort problem, som vi inkopplats på, är lokalfrågan. Visserligen är ungdomsgården helt öppen för föreningarna — vilket också utnyttjas av dem — men den egna klubblokalen kan aldrig ersättas av lokaler, som endast kan

Forts. å sid. 16

Ungdomsledarens fyra sidor

Vi alla

1·58

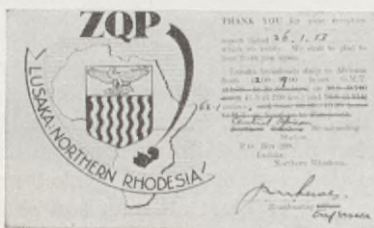
Att DX-a

Att lyssna på kortvåg, eller DX-a som det populärt kallas bland utövarna, är en hobby som under de två sista åren lanserats som en nyhet för ungdomscirklar.

Hobbyn som sådan är ingen direkt nyhet. Den har odlats i några tiotal år men har tidigare ej nått ut i vidare kretsar. Först genom att de stora tekniska tidningarna startade DX-klubbar och började utge DX-litteratur fick hobbyn vidare spridning. Medlemsantalet i tidningsklubbarna blev enormt. Med tyngdpunkten lagd på dessa har vi i dag c:a 50.000 i klubbar organiserade DX-are. De lokalt arbetande klubbarna har ej sett på tidningsverksamheten med alltid blida ögon. Man hade dessförinnan arbetat som ett litet slutet skrå, någon slags orden där man inte gärna invigde fler i hemligheterna.

Studieåret 1956—57 lancerade Godtemplarordens Studieförbund DX-ing som studiecirkelämne med utgivande av studieplanen "Vi lyssnar på kortvåg". Denna utgavs till den nya upplagan av DUX DX-bok som författats av redaktören vid Raritetstjänst och kortvågsveteranen Arne Skoog. Ungdomens intresse för denna nya studiecirkel blev enormt. Det var mycket lätt att starta sådana cirklar och cirklar ville ofta ej sluta sin verksamhet efter studiesäsongens slut utan ombildades i många fall till DX-klubbar.

Försök gjordes även att genom DX-alliansen (DX-klubbarnas riksorganisation) väcka de verksamma DX-klubbarnas intresse för denna typ av studieverksamhet. Här har marken varit trögare. En del klubbar har välkomnat möjligheten att på denna väg ordna medlemsre-

Åke Edén, med rika erfarenheter från instruktörsverksamhet inom IOGT, skriver om något verkligt matnyttigt för programledaren, att DX-a eller lyssna på kortvåg. Läs själv artikeln och instäm med oss att det hela låter kul!

Bilder: QSL-kort från respektive Rhodesia (överst) och från Angola.

Litteratur: Lyssna på kortvåg. Hugo Gustafsson. DX-förlaget. Box 3156 Stockholm. 5:75.

krytering och på ett snabbt sätt introducera nybörjare i hobbyen. Andra klubbar har med viss förargelse påstått att DX-ing är en hobby för individualister och följaktligen ej bör bedrivas i grupp. Men om man är så till den grad individualist att man inte kan tänka sig samarbete i grupp när man vill lära något nytt, varför bildar man då överhuvud taget en DX-klubb?

Stockholms ungdomsgårdar har även med framgång under det sista året tagit upp DX-ing på programmet. Man har till och med anlitat DX-instruktörer för att lära ungdomsledare vad som menas med DX-ing och hur man bedriver denna i ungdomscirkeln.

Ja, vad är DX-ing? För den oinvidde har väl redan framgått att det har med radio och kortvågsslyssning att göra. Genast dyker då föreställningen om en massa invecklad apparatur och mycket nattvak upp. Det är klart att man kan skaffa sig dyrbara apparater och syssla med hobbyen på nätterna — vilken hobby är det ej, som det inte kan tillämpas på — men det är absolut inte nödvändigt. Vad som behövs är en vanlig standardradio med kortvågsmöjligheter — en liten Philetta kan t. ex. gå bra — och antenn. Själv har jag med framgång DX-at med en liten transistorapparat av fickformat. De utländska radiostationerna sänder program så att de täcker hela dygnet så man har bara att välja. När man avlyssnat en station skriver man några rader till den, lämnar en del uppgifter om sändningens kvalitet, om programmet, om det är några särskilda frågor man vill ha besvarade skriver man även om det. Stationerna är vanligen glada över dessa upplysningar och besvarar gärna sina lyssnares frågor. Som ett litet tack för rapporten sänder stationen vanligen ett vackert verifikationskort med något motiv som är signifikativt för stationen eller den nation stationen representerar. Mycket ofta arrangerar stationerna speciella DX-program för eller i samarbete med DX-klubbarna. Det är därför inte att förvåna sig över att när man lyssnar på en sändare i Nord- eller Sydamerika få höra ett pro-

gram från en DX-klubb i Småland, en ungdomsgård i Stockholm eller en godtemplarloge i Jämtland. Stationerna ordnar — ofta tillsammans med klubbarna — särskilda DX-tävlingar. De stora tekniska tidningarna och DX-alliansen ordnar årliga DX-mästerskap. Prissamlingarna i dessa är både originella och imponerande.

Nu tänker någon att skall man ha utbyte av en sådan hobby måste man ju vara språkgeni. Det är inte nödvändigt alls. Det finns många bra DX-are som bara behärskar sitt eget modersmål. För att driva en ungdomscirkel behövs i varje fall inte mer. Därmed är ju inte sagt att man inte får mer utbyte av sin hobby om man även behärskar fler språk. I regel får ju ungdomen rätt god undervisning i engelska i skolorna. Endast efter något års undervisning har det i praktiken visat sig att de kunnat följa med de olika nationernas kortvågssändningar för engelsktalande lyssnare. Sådana sändningar arrangeras av de flesta stationer i världen. För den som endast förstår svenska finns det mycket att hämta. Några stationer som sänder regelbundna svenskspråkiga program är: Radio Canada, HCJB Quito, Radio Vatikanen, Radio Moskva, IBRA och DUX radio Tangerang, Polens radio, WRUL Nordamerika, Tjeckoslovakiens radio m. fl.

En ungdomsledare är ju tacksam när han eller hon kan ge någonting utöver den rena sysselsättningen. För den som tar upp DX-ing i sitt arbete finns den möjligheten. Den DX-ande skolungdomen blir intresserad och lär sig lätt språk — särskilt utökas ordförrådet i engelska. Radioprogrammen berättar om olika länders geografi och kultur. Jag känner en tonårig jazzfantast som lyssnade genom en hel Beethovenkonsert endast för att få reda på vilken station som sände programmet. Nu tycker han även att klassisk musik är värd att lyssna på. DX-ing ger levande, rolig kunskap!

DX-ing anknyter till ungdomens samlarlusta — QSL-kort, vykort, stationsvimplar och frimärken, DX-ing anknyter

Biskopsgårdens nya Ungdomsgård?

— ack nej, kära läsare! Bilden hör samman med Åke Edéns artikel om DX-ing på föregående sidor och är från Canada, närmare bestämt: CBS:s sändarstation, Sackville, New Brunswick.

till tävlingslusten — DX-tävlingar och DX-mästerskap, DX-ing anknyter till hobbybegäret — souvenirer, priser. DX-ing anknyter till kontaktbehovet — det är lätt att genom stationernas förmedling få personliga brevvänner världen runt.

Tro nu inte bara för att det rör sig om radio att detta är en hobby förbehållen pojkar. Många av vårt lands bästa DX-are är flickor. En mycket bra cirkel som nu ombildats till klubb verkar i Skultorp. Den består av 7 flickor och två pojkar och har en flicka som ledare. Som DX-arna på sitt språk uttrycker det VY 73, eller många hjärtliga hälsningar.

Masthuggets scoutkår jubilerar

och firar sitt 25-årsjubileum den 16/2 med en högtidlighet på Vågen, Folkets Hus. Krönikespel om svunna tider, en film om jubileumsåret, sång och musik och mycket annat bjuder man på. Vi alla gratulerar Bengt Lundström, fröken Orstadius, Rune Uddmar och alla de övriga kämparna i kåren. God fortsättning!

Hur behandlar du ett problem?

Vad är problem?

Gör klart för Dig vilket mål Du vill uppnå.

Steg 1. Ta reda på fakta

Gå igenom sakens förhistoria.

Vad säger bestämmelser och praxis?

Tala med personer som saken angår.

Bli klar över åsikter och stämningar.

Är Du säker på att Du fått med allt?

Är det uppställda målet fortfarande det rätta?

Steg 2. Överväg och fatta beslut

Sammanställ fakta. Ger de Dig en klar bild?

Tänk över hur fakta inbördes påverkar varandra.

Vilka möjliga vägar kan man gå fram på?

Strider någon av dem mot bestämmelserna? praxis? föreningens målsättning?

Beakta effekten på den enskilde, på gruppen och på arbetsresultatet. Tänk på det mål Du uppställt.

Dra inte några förhastade slutsatser.

Steg 3. Genomför beslutet

Tar Du hand om genomförandet själv?

Vilken hjälp behöver Du?

Bör Du underrätta någon annan om saken?

Välj rätt tidpunkt för beslutets genomförande.

Vältra inte över Ditt ansvar.

Steg 4. Kontrollera resultatet.

Hur snart skall Du göra det?

Hur ofta skall Du göra det?

Ge akt på förändringar i prestationer, stämningar och samarbetsvilja.

Nådde Du Ditt mål?

Braheskolans sommarkurs

blir i år den 17 april—16 juli. Ett program över den 13 veckor långa sommarkursen har nu utskickats och temat för kursen blir:

"Ungdomen, tekniken och de internationella frågeställningarna."

Anmälan skall vara rektorn för skolan tillhanda senast den 10 mars 1958. (Visingsö folkhögskola-Braheskolan).

Vårens ungdomsledarkurser

1. 14/1—18/3 — 2-åriga ungdomsledarkursen enl. sep. schema.
2. 25/3—27/5 — Hobbyledarkurs.
3. Veckoslutskurs på Pensionat Solgården, Stenungsund.
4. 20, 21, 27, 28 febr. — Filmskötarkurs.
5. 20, 21, 27, 28 mars — Filmskötarkurs.
6. 17, 18 april — Bandspelarkurs.
7. Färdledarkurs planeras i augusti.

Författaren som ungdomens försvarsadvokat

R u n e B r a n g e, föreståndare vid Bagaregårdens ungdomsgård och Vi allas litteräre medarbetare, skriver om ungdomen i den aktuella skönlitterära bokfloden.

Litteraturen indelas i lika många littera som ungdomsgårdarnas utgiftskonto, men ändå saknar man en underavdelning. En bokstavs-beteckning som Hcul, "skönlitteratur för ungdomsledare", vorö mycket välkommen. Tyvärr går tanken knappast att realisera, ty vem är kompetent nog att göra urvalet. Att förse alla böcker, som handlar om ungdom, med detta signum vore ju en sak utan värde. Bara av svenska författare utgives ju årligen en lång rad romaner och novellsamlingar om ungdom, men det är väl inte mer än ett 10-tal i varje årsskörd, som har något speciellt att ge ungdomsledaren. När man tagit del av ett antal sådana böcker (i decembernumret av Vi alla omnämndes tre romaner av västsvenska författare) faller det sig naturligt att försöka få fram gemensamma tendenser i dessa. Finns det något i dem, som är speciellt glädjande för den, som ägnar sig åt ungdomsarbete? Och är det något man saknar bland de senaste årens, och särskilt 1957 års, romaner av svenska författare?

Ja, det som väl varje ungdomsledare måste bli glad över är, att författarna nästan utan undantag sluter upp på försvarsadvokaternas sida i den debatt om ungdomen, som tycks bli allt häftigare, och där så många äldre återfinns på allmänna åklagarsidan. Eftersom de ungas egen röst i regel anses vara alltför oartikulerad för att vara värd att lyssna till, väger det givetvis tungt, att författaren, som kanske t. o. m. har en stol i Svenska akademien, vill föra ungdomens talan.

Och vad är det vi saknar? Jo, nutidsromanen — romanen som oförfärat tar upp inte bara något enstaka av dagens aktuella problem utan som i ett brett svep försöker finna sammanhangen i olika skeenden. I årtionden har kritikerna ansett det vara ett extra plus för en författare att ha "psykologisk blick". Är det otänkbart att en nutida författare kan utöka sinnesorganen med sociologisk och

socialpsykologisk blick? Klassutjämningen, flykten från landsbygden, förskjutningen i åldersstrukturen, internationaliseringen, automationen och andra processer som har sin stora betydelse för normer och värderingsgrunder tycks inte kunna inspirera våra romanförfattare. Hur ungdomarna i gemen ser på de äldres normsystem, på hem och föräldrar, på skolan, på jobbet, på polisen och myndigheterna, på nöjena o. s. v. får vi tyvärr inte läsa om i romanform. Författarna intresserar sig nämligen nästan enbart för de enskilda fallen. Nutidsromanen, romanen om ungdomarna som kollektiv, är fortfarande oskriven.

Ivar Lo-Johansson skrev i rätt tid sina kollektivromaner om statarna, nu är han i färd med att skriva romanerna om sin egen ungdom. Hans några år yngre kollega Erik Askund har sedan 1949 hållit på med att skriva självbiografiska romaner. I höstas kom den femte boken i raden och med den är den s. k. Manneserien avslutad. "Kvarteret Venus" (Rabén & Sjögren/Vi, kr. 18.50) är bokens titel, och det kvarteret återfinns givetvis på söder i Stockholm. Med den titeln antydes också att kvinnan nu på allvar kommit in i bilden. Yngling i spegel hette hans förra roman. Ynglingen håller på att mogna till man, och i spegeln vill han nu även se bilden av andra än sig själv. Manne, grabben från ett hem, som saknade det mesta både andligt och materiellt sett, tillfredsställde sin läshunger på biblioteket. Böckerna och arbetarnas ungdomsrörelse gav innehåll åt hans ungdomsår. Uppväxtåren under 20-talet blev därför inte så trista och torftiga för Manne, som för kanske de flesta av generationens arbetarklassungdomar. Och nu ett 30-tal år senare kan böckerna om Manne ge rikare fritid åt en nöjeshetsad ungdom. Det är just sådana böcker, som passar i det ungdomsbibliotek, som chefsbibliotekarien i Göteborg efterlyste för en tid sedan.

Erik Ask Lund och hans vänner på 20-talet såg i andanom arbetarklassens frigörelse. Folke Fridell har som industriarbetare fått uppleva hur arbetarklassen politiskt sett blivit allt mäktigare, men han har inte bara applåderat "frigörelseprocessen". Istället har han, kanske bättre än någon annan, i bok efter bok påvisat riskerna för arbetaren att bli en maskinens slav. Men Fridell vill vidga sitt författarregister, och i sin senaste bok "Kerstin" (LTs förlag, kr. 16:—) har han roat sig med att ge en mustig skildring av bylivet i sin egen hemtrakt, sydvästra Småland, när seklet var ungt. Bokens unga flicka Kerstin kommer inte "dansande på tå" som "Flickorna från Småland" — visan från samma trakt — men i all smuts, småsynthet och skvaller, som frodades i byn, lyste Kerstin som "vallmoblom, lilja och pion". Vilhelm Moberg har tidigare skrivit tusentals sidor om folk från södra Småland, folk med mustigt tal och rättspatos. Skall även Fridell ge sig provinsialismen i våld?

Som provinsial folklivsskildrare har Irja Browallius nått mästerskapet. Landsbygden i mellansverige, i regel avgränsad till närtrakten, har hon gjort till sin speciella domän. Miljön präglar sina bebyggare, och i hennes senaste bok "Paradisets dag" (Bonniers, kr. 23:50) får vi veta vilka roller detta slag av samhälle har för den ogifta modern och hennes barn. Förstockelsen är inte mindre här än på de flesta andra platser. Men modern, bondpigian Sivan, låter sig inte brytas ner, hennes kärlek till dottern håller henne uppe. Ej heller låter hon sig övertalas av den fina damen från Barnavårdsnämnden, som säger så många oförståeliga fraser om adoption av osjälviska bevekelsegrunder och om huld och skydd i ett gott hem för den lilla flickan.

Paradisets dag kan betecknas som en roman om moderskärleken. I Olle Hedbergs två senaste romaner "Sardinens begravning" och "Storken i Sevilla" (Norstedts, kr. 19:50) lyser däremot såväl moders- som faderskärleken med sin frånvaro. Vendela, romanernas huvudperson, hatar sina "fina" föräldrar och rym-

mer till utlandet. Olle Hedberg blev invald i Svenska akademien inte minst på grund av sin förmåga att skildra svensk ungdom. Artur Lundkvist skrev i en recension om Sardinens begravning: "Undret med Vendela är slutligen ett uttryck för Olle Hedbergs eget inslag av mirakulöst bevarad ungdom, av känsla för ungdom, inlevelse i ungdom, tro på ungdom", I romansviten om Blenda Heurman lärde läsarna känna och älska en flicka med något madonnavänt över sig. Vendela är i mycket Blendas motsats. Av den bigotte skulle hon t. o. m. stämpas som ett socialfall. Inte desto mindre har en del kritiker sett madonnaglorian sväva även över henne. Med eller utan gloria är den sensibla Vendela en flickgestalt, som var otänkbar bara för något decennium sedan. I romanen får läsaren på köpet en nutidsbild av Spanien och ett porträtt av en ung amerikan — mannen som får Vendela att för första gången under sin ungdomstid känna något av trygghet. I nästa Olle Hedberg-roman får vi kanske t. o. m. möta en harmonisk Vendela.

Utvecklingsstörda är också de båda tonårssystrarna i Catherine Bergs roman "Till mormor" (Wahlström & Widstrand, kr. 16:50). Författarinnan är en ung skådespelerska som med denna sin debutroman erhöll första pris i tävlan om stora skandinaviska romanpriset 1957. Den yngre systemen, 13-åriga Thomasine, rusar omkring som en Pippi Långstrump bland konstnärssjälar och vänder upp och ner på fantasi och verklighet. Hon misstror allt utom sig själv och sin mormor. Den 19-åriga systemen misstror i sin tur i första hand sin konstnärskallelse — hon är en lovande balettdansös. Romanen utmynnar i en något förvirrad skildring av en religiös upplevelse. Frågor om tro och otro, om vändelse och om övergång till katolicismen har förts fram i allt fler romaner under de senaste åren, och många av våra yngsta författare har nått högst i sitt diktarskap just i sådana frågor — frågor, som ju annars i den allmänna debatten sällan sättes i samband med unga moderna människor.

Från föreningar och fritidsverksamhet

Svenska Ungdomsringens göteborgsdistrikt har haft årsmöte och därifrån kan bl. a. rapporteras, att man planerar en ungdomsledarkurs under veckoslutet den 15—16 februari på Wendelsbergs folkhögskola.

Göteborgs Frisksportklubb har till Vi alla översänt sitt händelsemättade programutkast för vårterminen innehållande bl. a. årsfest den 11 januari på Latins idrottsgård, start av en kurs i gammaldans på St. Katrinelund, samkväm på Odinslund den 8 februari, årsmöte på Burås ungdomsgård den 23 februari m. m. Friska fläktar tydligen . . .

Både Högsbotorps och Jättestens ungdomsgårdar tillhör fjällentusiasterna. Under vinterlovet reser ett trettiofemtal ungdomar från de båda ungdomsgårdarna till Jämtland, närmare bestämt Sylarna, där gamle orienterings- och fjällräven Sigge Johansson och föreståndaren Jan Cederlöf kommer att fungera som ledare och inspiratörer.

Mossebergs ungdomsgård planerar att under innevarande sommar arrangera sommarläger på stugan uppe vid Gällingsås. Under Kalle Mattssons ledning håller man nu på att successivt upprusta torpet för att det skall vara i så gott skick som möjligt inför anstormningen. Den omgivande terrängen är utomordentlig.

På Tallholmen, en liten ö 2 mil utanför Stockholm, ämnar Riksförbundet Sveriges Hemgårdar instundande sommar arrangera lägerverksamhet i form av internationella lägerveckor. Inbjudna är ungdom från hem- och ungdomsgårdar i Sverige och från motsvarande organisationer i andra europeiska länder. En särskild folder med upplysningar finns att rekvirera från Riksförbundets kansli, N. Stationsgatan 121, Stockholm Va.

Ungdomsrådskonferensen 1959 i Halmstad

Redan nu är det kanske bra att veta om, att nästa års ungdomsrådskonferens kommer att bli i Halmstad, antagligen på Tylösand den 3—7 maj 1959.

Den i Kvarnsveden valda samarbetskommittén har haft sitt första sammanträde i Jönköping den 23—24 november. Man har efter detta sammanträde till ungdomsrådets styrelser utsänt diverse materiel, bl. a. remiss angående stadgar för samarbetsorganisationen, URSK:s allmänna uppdrag från Kvarnsveden-konferensen, svarsark angående önskad service för ungdomsråden i landet m. m.

Sekreteraren i samarbetskommittén (exp. Norra Stationsgatan 121, Stockholm Va., tel. 31 14 59) vill också rikta en vädjan till alla ungdomsråd att korrigera ev. felaktiga adresser ävensom ge upplysningar om nya ungdomsråd och kommunala organ, vilka handlägger ungdomsfrågor på respektive lokala orter.

Från Århus meddelar sekreteraren i Det kommunale ungdomsnævn, J. Boye-Nielsen, att vi nu kan räkna med, att konferensen för de nordiska vänortsstädernas (Bergen, Åbo, Århus och Göteborg) ungdomsledare kommer att hållas i Århus under tiden 24—31 augusti 1958. Närmare meddelanden senare.

ABF i Norrköping och Göteborg inbjuder ledare och funktionärer till en ungdomsledarkurs på Hotell Borgafjäll i lappländska fjällvärlden den 9—16 februari. Ämnet för årets fjällkurs blir Ung nu — fakta och frågor för pysar och sländor, vilket bygger på en kurs, skriven av Torsten Eliasson.

Ungdomsbyrån

Det nya året inleddes för ungdomsbyråns vidkommande på ett internationellt sätt. Vår egyptiske vän från Kairo, mr Kamel Mohamed Bagato, Director of Missions and Experts, Ministry of Social Affairs & Labour, gästade oss och var vetgirig värre om ungdomsvård i allmänhet och förebyggande verksamhet i synnerhet.

Vi har naturligtvis också undrat över vilka organisationer och föreningar, som skall finna vägen till vår andra våning — uthyrningsavdelningen — under kommande år. Vår trevliga övervåning har hittills lockat en hel del strögäster, men nu tycks det på allvar bli förfrågningar om långtidsarrangemang. Passa på tillfället . .

Ungdomsledarkursen startade i god takt efter nyår och nu har deltagarna att se fram emot ett par månader av intensivt arbete. Redan den 1 och 2 februari arrangerades en veckoslutskurs på Solgården i Stenungsund under medverkan av bl. a. musikeduktör Nils Larsson i Göteborg. Hobbyledarkurs, filmskötarkurser m. m. står i övrigt på kursprogrammet innevarande vårtermin. En nyhet för året är en färdledarkurs, som troligen kommer att gå av stapeln första veckan i augusti i Jämtlands fjällvärld.

Så måste vi naturligtvis ut och se på ungdomsgårdarnas ishockeybanor. Trots stundtals vidriga väderleksförhållanden har det varit finfin is och naturligtvis kämpastarka fighter av alla möjliga lag och formationer. Visste Ni om, att Källtorp, St. Katrinelund och Mosseberg har egna banor och Nylöse är delägare i en? Om allt går väl kan det bli ishockeyrink även i Buråsdistriktet så småningom.

Slutligen kan meddelas, att ungdomsbyrån i början av året sökte s. k. deltidsanställda assistenter. Intresset var mycket stort. Inalles ett 75-tal sökande har anmält sig och nu håller ungdomsbyrån och vederbörande föreståndare på att gå igenom handlingarna över de sökande.

Forts. från sid. 8

få disponeras vissa dagar i veckan därför att föreningarna är så många.

Här har en lösning för idrottsföreningarnas del kommit fram. Genom direktör Jerneryds tillmötesgående har en fastighet ställts till förfogande vid Ebbe Lieberaths gata. Fastigheten är gammal och utan värme, men efter underhandlingar har bestämts, att Idrottsnämnden består värmeanläggningen medan de fem idrottsföreningar, som få disponera fastigheten, stå för reparationer och värmekostnader. En stor tomt hör till och den kan mycket väl användas för träningsanläggningar.

Dessutom har rådet föreslagit att en ishockeybana förlägges dit. Direktör Jerneryd har t. o. m. lovat att invigning skall kunna ske i december . . .!?

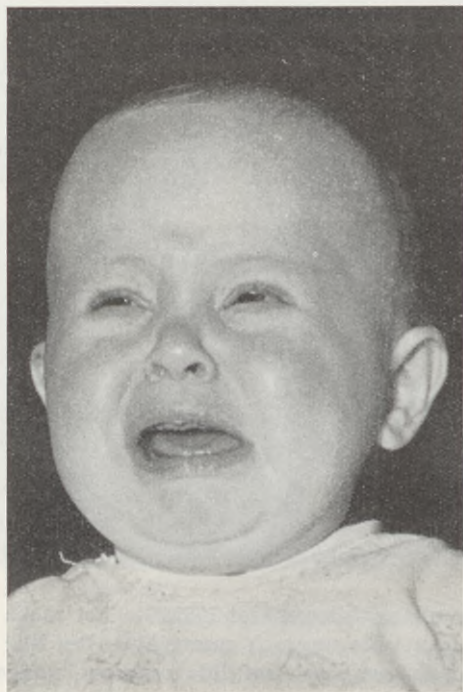
Rådet har alltså händerna fulla av arbete, och skall man önska någonting, vilket man väl bör göra när man får möjlighet att yttra sig så här offentligt, så är det en from önskan om litet, litet mera av förståelse hos stans myndigheter för våra önskemål. Vi har faktiskt noga övervägt en sak innan vi föreslår något och vi försöker att inte vara ensidiga. Vi är nog litet gramse på Stads-trädgårdsmästaren, men vet också att han endast tänker på stadens bästa och är en fin man. Våga vi be honom komma och prata med oss, frågar Burås ungdomsråd genom

SvenEssle.

Senaste nytt

Enligt vad Vi alla erfarit har stadskollegiet beslutat att utreda frågan om formerna för den förebyggande verksamhetens organisation i Göteborg, efter den motion, som stadsfullmäktigeledamoten Bruno Nordenhäll väckte i fullmäktige den 14 februari 1957. Det skall tillsättas en beredning om sju personer, som nu har att lägga sina pannor i djupa veck och åstadkomma en lösning på problemen med den allmänna förebyggande ungdomsverksamheten.

Varför är unga fröken ledsen?

Hon hade glömt bort postgironumret till Vi alla . . .

Vi kan reparera skadan. Vårt pg-nummer är fortfarande 491 18 och även i år kostar de 8 ex. av den läsvärda tidskriften endast 5 kronor.

Ungdomsråden väljas i februari

Enligt vad vi erfarit genom samtal med barnavårdsnämndens sekreterare kommer de nya ledamöterna till stadens ungdomsråd för mandatperioden 1958/59 att väljas under februari månad. Vi alla hoppas kunna presentera en förteckning över ledamöterna i marsnumret.

Ungdomsdelegationen

har fått tre nya ledamöter, nämligen Lars Skarin, Irene Hellgren och Stig Magnusson. Kvarstående är John Ahlén, Gunnar Janemalm, Gunnar Björklund och Clarence Helgesson.

Vid sitt första sammanträde för vårterminen hade delegationen att behandla en rekordlång föredragningslista. Bland ärendena må nämnas:

- Till ny ordf. valdes Lars Skarin, till vice ordförande omvaldes John Ahlén och som tredje representant i presidiet ingick Clarence Helgesson.
- Ungdomsdelegationen har beslutat att sammankomster snarast möjligt skall hållas med respektive ungdomsråden och ungdomsgårdarnas föreståndare.
- Tre organisationer beviljades fortsatt igångsättningsbidrag, nämligen Ramsdalens Hembygds-gille, SMU Kortedala och Björkekärrens scoutkår.
- Vid sammanträdet beslöt man att i princip tillstyrka ungdomsbyråns förslag till ny ungdomsgård i Kortedalaområdet.
- Frågan om fritidslokaler i Biskopsgården skall tagas upp vid ett kommande sammanträde. Projekteringsarbete pågår.
- Vårterminens ungdomsledarkurser fastställdes — och därom kan läsas på annan plats i detta Vi alla-nummer.
- MHF:s omfattande verksamhet med motorungdom har man i princip beslutat stödja. Verksamheten i Delsjögården har visat sig vara en utomordentligt bra giv och bör förtjäna samhällets stöd menar man i ungdomsdelegationen.
- Västra Frölunda ungdomsråd har föreslagit, att den s. k. Schéelska villan vid Torgny Segerstedtgatan av staden borde inköpas att användas för ungdomsverksamhet. Frågan utredes.

U-Kul är göteborgs ungdomsgårdarnas paroll under jubileumsåret 1958. En hel räkka trivsamma och lockande program bjuder man både ung och gammal på. Det blir uppslupna program, allvarliga program, spännande och rofyllda program, internationellt m. m., m. m.

Här ovan ser vi några av de medverkande i Högsbotorps ungdomsgårds ettriga Calypsoorkester.

Stiftelsen Sven Jerrings fond

som har till ändamål att främja fysiskt och psykiskt missgynnade barns vård, fostran och utbildning och i detta syfte understödjer andra organisationer eller institutioner som verka för det angivna ändamålet, utdelar i april månad ett mindre antal stipendier för utbildnings- och studieresor åsyftande ovannämnda ämnesområden.

Ansökan om erhållande av "Sven Jerring-stipendium" skall insändas senast den 1 mars till fondens sekreta-

riat under adress: Stiftelsen Sven Jerrings Fond, c/o Svenska Röda korset, Postfack Stockholm 14. I ansökan bör angivas resans ändamål, hur lång tid den avser, uppgifter om beräknade kostnader och huruvida stipendier eller bidrag söks eller erhålles från annat håll. Den sökandes ålder bör även uppgivas. Ansökan tillställs fonden genom den organisation sökanden tillhör och skall vara granskad och tillstyrkt av densamma.

Särskilda ansökningsblanketter kunna rekvideras från fondens sekretariat, varifrån även upplysningar kunna erhållas per telefon 67 06 85, varvid fröken Wessel efterfrågas.

Intensivt under jubileumsåret

I år är det 25 år sedan Lundby ungdomsgård, den första egentliga ungdomsgården efter göteborgsbegrepp, startade sin verksamhet. Enligt vad vi erfarit kommer styrelsen för ungdomsgården att under vårterminen vid särskilt tillfälle celebrera högtidsåret genom att samla sina många och trogna medlemmar till en högtidssammankomst.

Ungdomsverksamheten i Göteborg, som egentligen har sina rötter i samma jord som Studiehemmet Nordgården, gårdarnas förebild i mångt och mycket i Göteborg, ämnar låta verksamheten innevarande år bli extra färgstark och utåtriktad. En särskild kommitté har arbetat och har vid tidpunkten för pressläggningen framlagt ett preliminärt förslag, som vunnit ungdomsdelegationens och ungdomsgårdsföreståndarnas gillande.

Vi har gluntat i programkompositörernas papper: Bl. a. stod att återfinna följande:

Februari 14 och 15

Upptakt genom en ungdomskavalkad i Stenhammarsalen. Unga "artister" från ungdomsgårdarna presenterar ett nöjesprogram för speciellt inbjudna.

Mars 23

Barnprogram på "Vågen" under medverkan av bl. a. Rolf Bergström (Snurran) och Nils Dahlbeck. Senare på kvällen ungdomsprogram med dans efter två orkestrar, underhållning m. m.

April 6

Program (ej offentligt) för ungdom. Medverkande bl. a. pastor Sven Johansson.

Maj 30

Ungdomsgårdarnas öppna dag. Verksamheten i full gång och allmänheten får tillfälle att bese det hela. Varje ungdomsgård har speciella program och utställningar.

Augusti

Internationell ungdomsvecka i regi av Göteborgs ungdomsgårdar.

Augusti 17

Ungdomsgårdarnas dag på Liseberg.

Oktober

Mera "Vågen"-program.

November 15

Hawai-afton i Valhallabadet.

November 30

Högtidsprogram med tillbakablickar och framtidsvyer.

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE
Redaktör och ansvarig utgivare: KJELL ANDERSSON

Adress: UNGDOMSBYRÅN

Föreningsgatan 13 = Göteborg = Tel. 20 09 20
Prenumerationspris kr. 5:- Postgiro 491 18

— en världs rörelse för ungdom —

I 78 länder och bland c:a 4,5 miljoner medlemmar verkar KFUM för en *liksidig utveckling av kropp, själ och ande*.

I Göteborg noteras c:a 3.000 besök per vecka i de KFUM-grupper, som är spridda över 17 stadsdelar, där verksamheten bl. a. omfattar

- Pojkarbete med triangelpojksgrupper, scout- och vargungeverksamhet, hobbygrupper . . .
- Idrottsverksamhet med orientering, handboll, friidrott, basket, bordtennis . . .
- Ungdomsprogram, kamrat-kretsar, ungdomsaftnar, lägerliv, andaktsstunder, studiearbete, friluftsliv, teatercirklar, körer, orkestrar . . .
- Soldathemsverksamhet, flyktingarbete, internationellt ungdomsutbyte, friluftsgårdar med permanent lägerverksamhet . . .

Huvudföreningar:

KFUM, Parkgatan 11, tel. 13 01 62.

Ynglingaföreningen Libanon, Skolgatan 2, tel. 11 13 48.

Lundby KFUM, Gropegårdsgatan 4, tel. 22 61 35.

Kortedala KFUM, Allhelgonagatan 1.

K F U M

På kristen grund för dagens ungdom.

Vallg. 35